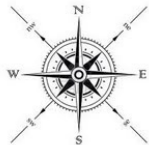

NTAMO

SATU LEPISTÖ POHJOINEN

POHJOINEN

© 2013 Satu Lepistö

ISBN 978-952-215-373-9

Ulkoasu Make Copies

Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ntamo

2013

www.ntamo.net

SATU LEPISTÖ
POHJOINEN

RUNOJA

NTAMO

Minulla oli kerran sellainen lapsi, jolla oli nyrkki suussa ja hämmästynyt ilme. Tiedäthän, sinä olet hän.

Olit liljan kanssa ja pienten kukkien maankantama
hotellikuolema kotona, aurinko laskee Hietasaaren taa.
Kuoriaiset tulevat esiin kun maa on pimeä. Kadotuksessa
tukkani leikattiin ja minuun tartuttiin hampailla.
Tuulessa en odota auringon laskevan, Google Maps
koti on Internetissä tallessa, joku asuu vielä.
Olit liljan kanssa, se oli samanniminen kuin se joku
joka matkustaa pitkänmatkan bussissa kohti minua aina.
Mitään ei tapahdu: kehäkuolema ja
leivoin tänään kaksi pannukakkua ja ovi kolahti
ei hän siellä vielä ole, mikä lie etiäinen ilmoitti tulostaan.
Olit liljan kanssa ja se kasvoi yksinäisyydestä, päätit puhua
asiiasi niin kuin kenelle tahansa joka ei kuuntele.
Pääskysel leikattiin aikanaan kahtia. Ne ja sudet
saattavat meitä öitä seuraaviin iltapäiviin,
viikonloppuisin nukutaan niin pitkään että kahvipannu
vislaa hulluna. Ja sitten riisutaan huntu
aletaan elää virtasina ja lehtisinä kiusattua elämää
toinen palaa, toinen syödään: olit liljan kanssa.
Heräsin hellyyteen, sen toinen häntä kietoutui ympärille.

Toisen kerran tullessani ovat autot halvaantuneet ja sähkötolpissa kasvaa kuusamaa. Lapset seisovat rullalautojen päällä paljaina ja katsovat kuivaa otsaani: lasken pääni kipuliinaan ja kysyn miksi et puhu ja miksi olet pukeutunut noin. Lasken päätä kynnykselle kynnyks on surusta tehty ja lähdöt ovat maalit raapineet, ovi tarvitsisi sulkeutuakseen sähköä ja itkuakaan ei tehdä oikein

pitäisi pyytää anteeksi pirtiltä, ikoninurkalta, uunilta ja ikkunalta. Et ole loukannut

maisemaa etkä tuulia, miksi sen pitää mennä näin että maa tulee reheväksi itkusta eikä ilosta, minä kannan itkua kuin lasta se turvottaa vatsani kuvottavaksi ja piirtää pilville silmät.

On kolme tapaa kuolla, unohtaminen, unohdetuksi tuleminen ja pyhäksi julistaminen

eikä mitään tapaa elää kun se on tapahtumaisillaan kun joku puetaan valkoiseen, syntysiin lähtöön ja suudellaan vielä kerta, katsotaan kaikki uusintana: tämä on tällainen kesä, muistelma, loppuarviointi, et saa puhdasta paperia niihin on kirjoitettu valkosoluarvot ja synnit niihin on kirjoitettu piha joka odottaa sinun liikahtavan

Oulu väijyy raivokkaana joka nurkan takana
valmiina toivottamaan minut takaisin
sisäelin muiden joukossa, sinut annettiin minulle
jo varhain, alkukieli ja akustinen lapsen läsnäolo

matkalla sinua väsyttää hetken, ei se muuten matka olisikaan.
Pistäydymme katsomaan valkoista taloa, keltaista valoa
odotamme, emme aja päin. Lampaat on ajettu sisään, pilvet
varjostavat tietä. Varastan tämän
ajan kanssasi, auto ei pysähdy, se rullaa ääneti ohi ivalojen.

Katson elokuvan pelkkinä pysähdyksinä ruutuina mustina valkoisen sisällä.

Seison ja painan sinua muistiin. Seison ja painan sinua muistiin.

Seison ja painan sinua muistiin. Seison ja painan sinua muistiin.

Osaamme laulaa. Olemme kauniita. Et jaksa käydä suihkussa tänään,
autiomaan tulee liki.

Satu Lepistö on syntynyt vuonna 1976 Tampereella ja opiskellut kirjoittamista kirjoittajakoulu Viita-akatemiassa ja Kullervo Järvisen Remonttiryhmässä. Hänet on palkittu useissa kirjoituskilpailuissa ja hänen runojaan on julkaistu mm. *Kerberoksessa*, *Tuli&Savussa*, *nocturno.orgissa*, antologioissa ja *MotMot*-vuosikirjassa. *Pohjoinen* on hänen esikoisrunokokoelmansa.

